

CHICAGO

David Mamet

© KARAKARGA YAYINLARI 213

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

CHICAGO

Chicago: A Novel
DAVID MAMET

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Çeviri: Begüm Kovulmaz

Editör: Aslı Perker

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mayıs 2019

ISBN: 978-605-7865-12-0

© 2018 David Mamet

*Published by arrangement with Custom House,
an imprint of HarperCollins Publishers.*

Bu kitabın yayın hakları, Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari) [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari) [karakargayayin](https://www.twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Çeviri: Begüm Kovulmaz

J.M.'in anısına

370. Piyade birliđi 1917-1919

St. Mihiel, Soissons

Chicago Polis Departmanı

1924-1953

*“...Senin iç denizinde,
yükselir büyük ve özgür Chicago;
Bütün dünyayı çevirir sana,
Illinois Illinois.”*

-Charles H. Chamberlin, 1898

~1~

Birinci Bölüm

Parlow ile Mike ördek avındaydılar, sessizce oturmuş bekliyorlardı. Bataklık çimeni ve ağaç dallarından bir kamufraj siperinin arkasındaydılar. Bir buçuk metrelik siper yumuşak toprağa çakılmış, çevresine kütükler yığılmıştı. Kuru bir gündü ve siper de kuruydu.

Parlow ile Mike, siperliğe yarı yaslanmış oturuyorlardı. Parlow çok daha iyi bir avcıydı. Mike ona eşlik etmek ve açık havada zaman geçirmek için gelmişti.

Parlow batıya, Mike doğuya bakıyordu. Rüzgâr batıdan esiyordu ama şansları eşitti; ördekler rüzgâr eserken de gelebilirdi, keşildiğinde de. Önlerindeki bataklık sularında on beş sahte tahta ördek sallanıyordu. “Hayır, her yerden gelebilirler,” diye düşündü Mike. Kış güneşinin altında olmak büyük keyifti.

“Evet, başkalarının başarısını kıskanıyorum,” dedi Parlow, “ama kimsenin becerisini kıskanmadım şimdiye kadar.”

“Hı hı,” dedi Mike.

“Domuzun biri benden daha çok kazandı,” dedi Parlow. “*Harper’s*’a bir hikâye sattı, bir eleştirmeni kandırdı —işte bunlar,” dedi, “hep dört ayak üstüne düşenlerdir ve onlara bir bakışta anlarsın bunu. İsimlerini bilirsin. Edmond Harper Gaines, Lucille Brandt Williams, üç adı olan herkes. Eleştiriye oku, metni kötüle, okurlar ne bilecek?”

Hayır, kültürün bir tarla olması olanaksız değil. Potansiyeli iyi veya kötü olabilir ama muhtemelen meyve verir. Büyümeyi sağlamak için ne gerekir?”

“Bok,” dedi Mike.

“Gübre gerekir,” dedi Parlow, “hayvani veya bitkisel.”

“*Little Review* için yaz bunu,” dedi Mike.

“Onlara Prairie mimarlık ekolü hakkındaki görüşümü yazdım,” dedi Parlow.

“Ve...”

“Makalemi değerlendireceklerini yazdılar, ben de utandım. Ama boş ver; hepsi Japonlarla ilgili aslında. Kiraz Ağaçları memleketini görenler; Kadim Ülke'nin karışık, akıl çelen kokularını içlerine çekenler; onlar için, sönmeyen dönüş özlemi o yerlere şahit olmanın yanında küçük bir bedeldir.”

“Dönüş özlemi kahrolası bir gemiye atlayarak kolaylıkla gide-rilebilir,” dedi Mike.

“Ona kimin zamanı var ki?” dedi Parlow. “Hem deniz tutuyor insanı.”

“Japonya'da en çok neyi sevdim?” diye sordu Mike.

“Ufak tefek kadınlar, fiyatları da uygun,” dedi Parlow. “Dün-yayı döndüren nedir? Dünya bir hamster çarkı gibi, harekete ge-çirme kuvvetiyle dönüyor. Dünya dönüyor ve herkes yanlış yön-de koşuyor.”

“Orada da,” dedi Mike, “yönü yanlış tutturmuşlar.”

“Ne korkunç bir şey söylediğin,” dedi Parlow. “Yönleri neden yanlış olsun?”

“Çünkü Güney yarıküredeler,” dedi Mike.

“Japonya,” dedi Parlow, “Cleveland'la aynı enlemde. Kitabımı okumadın mı?”

“Kıskanmaktan söz etmişken, o kahrolası kitap en prestijli edebiyat ödülünün kısa listesindeydi,” dedi Parlow.

“Neden çok satmadı peki? Kötü güçler yüzünden mi?” dedi Mike.

“Yangın, deprem, sağanak yağış ve gelgit dalgası anlatılarını tika basa yutan ama sıradan fakat gerekli yeniden inşa çalışmalarını kanıksayıp bunlarla ilgilenmeyen kamuya bağlıyorum bu hakkı,” dedi Parlow.

“Eve daha önce dönmeliydin,” dedi Mike.

“Tanrım, haklısın,” dedi Parlow.

Parlow eve ‘24 baharında dönmüştü. Haber Ofisi’nden altı ay izin alıp Japonya’ya gitmişti. İzninin bitişine dört gün kala deprem olmuştu ve Parlow olay yerindeki adama dönüşmüştü. Telgraf arada bir çalışmaya başladığında, *Tribune*’e haber geçmişti.

Yüzlerce gazetecinin telgraf göndermek için yarışması yüzünden zamanı kısıtlı olan Parlow, en basit gerçekleri anlatmakla yetindi. Verdiği bilgileri yeniden gözden geçirirken renklendireceklerini, biçimlendireceklerini, şişireceklerini biliyordu. Muhabirlik buydu ve bu onun işiydi. Ama o yalnızca gerçekleri değil, trajedinin de hikâyesini yazmak istiyordu.

Depremden sonra, yüz binlerin öldüğü anlaşılınca, Parlow “Durum bu,” diye bildirirken gazetecilerin çoğu eve döndü. Çoğu dergilere yazılar, kitaplar yazdı. Fakat Parlow ülkenin yeniden toparlanma ve inşa sürecinin başını da takip etti. Eve, felaketten altı ay sonra döndü. Herkesin depremi duyduğunu tahmin etmişti ve haklıydı ama deprem haberlerinden bıkip usanmışlardı. Böylece yeniden inşa, sağlık hizmetleri ve savaştan önce araştırma konusu olan mimari tarzı hakkında yazdı. Yazdığı kitap hiç satmadı.

“İşte bu yüzden satmadı,” demişti Mike. “Şu hikâyeyi yazmalıydın: genç bir donanma asteğmeni olan Yoji, geleneksel Japon zanaatlarından biriyle uğraşan bir adamın fakir ama güzel kızına

âşıktır. Babası çömlekçi olsun. Adamın geleneksel pirinç kâğıdından kulübesinin arkasındaki tepelerde, Japonya'nın çömlekçiliğe en uygun kili çıkar ve yüzyıllardır bilinen bu kilden Japon imparatorlarının tören kâseleri yapılır ve bunlar da...”

Ördekleri duyan Parlow'un gözleri kısıldı. Mike da gözlerini kısıp bakınca dört tanesinin yan yana uçarak soldan sağa ilerlediğini gördü, alçaktan ve hızlı uçuyorlardı. Sol, Parlow'un tarafıydı. Parlow, Mike'a göre hayranlık duyulacak bir şekilde doğru anın gelmesini bekledi. Doğru an, “çok geç oldu”dan hemen önceki saniyelerdi. Derken Parlow ayağa kalktı, öndeki ördeğe ateş etti, onu düşürdü, arkasından ikinciyi de düşürdü. Mike üçüncü ördeğin arkasından ateş etti, dördüncüsü uçarak atış menziline dışına çıktı ve Mike boşuna olduğunu bilmesine rağmen bir el daha ateş etti.

Parlow'un vurduğu ördekler birer taş gibi düştükleri yerde kıvrılıp kalmıştı. Bataklığın otuz metre kadar içindeydiler. Parlow siperliğin arkasından çıktı. Tüfeğini Mike'a verip sallanarak yürüdü. “Önce onları duyduk,” diye düşündü Mike. “İşitme yetimi bir radyal motora kurban etmiştim. O benden daha iyi bir nişancı. İyi bir nişancı.”

Parlow beline kadar suyun içine girdi. Orta boylu, tıknaz, yuvarlak yüzlüydü, kelleşmeye başlamıştı. Yüzünde tel çerçeveli gözlük vardı, eski bir pipo tüttürür, kışları tüvit ceket, yazları krem rengi keten takımlar giyerdi.

O ve Mike aynı yaşta ve aynı boydaydılar ama ilk bakışta kim olsa Mike'ın daha uzun olduğunu söylerdi.

Gün batarken Fox Nehri kıyısından Fox Nehri Avcılık Kulübü'ne yürüdüler. Mike kapının önünde geri döndü.

“Harika değil mi?” dedi.

“Ne?” dedi Parlow.

Mike parmaklarından biriyle ufuk çizgisini işaret edip alçak ve güzel manzaraya, bataklığa ve batan güneşe baktı.

Kulüp, bir turist kampından satın alınıp buraya taşınmış küçük bir kabinden ibaretti. İçeride bir odun şöminesi ve iki karyola vardı. Duvarların her santimine askılar asılmıştı. Askılar dökme demirden, ağaç çivisinden, çelikten veya geyik boynuzundandı. Onlara av teçhizatı, balıkçı çizmesi, paltolar, şapkalara, av torbaları, silah torbaları, köpek tasmaları, ördek kayışları asılmıştı. Çiftçilerin yaptığı ucuz, ahşap sahte ördekler de asılmıştı duvarlara. Ahşaptan yontma, muazzam görünen iki Mergensar ördeği pencere pervazında duruyordu.

Parlow ve Mike kulübeye girdiğinde, köylü çocuklardan biri sobayı yakıyordu. Kızıl saçlı Polonyalı çocuk on beş yaşlarında ve şişmandı. Parlow ördek şeridini alıp “Sen yapmak ister misin?” deyince çocuk gülümseyip şeridi ondan aldı. Ördeklerin ayaklarını şeritteki halkalara geçirip bağladı.

“Şu duvara asarsan,” dedi Parlow, “bir Hollandalı ressamın yağmurdan sıkılıp yaptığı ördek natüremortu olur sana,” dedi.

“Pek çokları onları boyunlarından bağlıyor,” dedi çocuk.

“Bana her zaman canavarca gelmiştir bu,” dedi Parlow.

Çocuk ördekleri alıp kulübenin arkasına geçti, onları temizleyip pişirmek üzere hazırlayacaktı.

“Kaç tane istersin? Bir? İki?” diye seslendi. Parlow, “İkisi sende kalsın, açgözlü pislik,” dedi. “Neden büyümüyorsun artık?”
